

Phần 7

Chương 25

Lý Minh Ngọc Đã Biết

Thu dọn giường xong rồi để đồ vật xuống, Tiểu Hoa dẫn bọn họ đi tham quan một chút căn tin Bắc Đại. Ba Giang nhìn thức ăn cũng không tẻ lắm, còn có thức ăn của các nước, chỉ cần có tiền là được. Ăn chút gì đó xong thì ba Giang để cho cô và bạn cùng phòng bồi dưỡng tinh cảm còn mình mang theo Tiểu Hồ đi về, Tiểu Hoa suy nghĩ một chút cũng không xa nên đồng ý.

Khi Tiểu Hoa trở lại ký túc xá lần nữa thì đã có 2 người tới, một người tên là Lưu Dao, là cô gái Đông Bắc. Một người tên là Thượng Ngữ, là người Thượng Hải. Lưu Dao là một mình đến, còn Thượng Ngữ được toàn bộ ba mẹ ông nội bà nội xuất động. Một phòng nhà người ta nói mà Tiểu Hoa nghe không hiểu được cứ cười vui, Tiểu Hoa chỉ đứng ở một bên ngây ngô cười.

“Gì đó? Cậu cũng nghe không hiểu đúng không?” Lưu Dao đã thu xếp xong chạy đến trước mặt Tiểu Hoa chọc chọc nhìn cô thấp giọng hỏi.

Tiểu Hoa vội vàng gật đầu một cái nói: “Nghe không hiểu... chúng ta lại là người vớt đi, tiếng nước ngoài có thể biết một chút nhưng tiếng Trung Quốc lại không hiểu gì...”

Hai người nhìn nhau cười. Lưu Dao lấy 1 túi hạt thông từ trong bao của mình ra, Tiểu Hoa cũng rửa sạch quả táo ba Giang vừa mới mua cho mình đặt ở trên bàn. Lưu Dao nhìn Thượng Ngữ cũng có chút ngượng ngùng, cười tủm tỉm nói: “Thượng Ngữ đúng không? Cái đó... xin chú dì ông bà nếm thử đặc sản quê nhà của bọn cháu... À! Còn có trái cây của Giang Hiểu Hoa, lúc này bình nước của bọn cháu đều là mới, còn chưa kịp mức nước...”

“Không cần không cần... nhà tớ sẽ đi ăn cơm, các cậu ăn chưa?” Thượng Ngữ vội vàng khoát tay nói.

Tiểu Hoa tiếp tục cười, Lưu Dao nói: “Ăn rồi..., tớ đã ăn cách đây không lâu. Giang Hiểu Hoa, còn cậu?”

“Tớ và ba còn có em trai cũng ăn rồi mới trở về.” Tiểu Hoa nói.

Ba mẹ Thượng Ngữ cũng vội vàng mời hai cô đi ra ngoài ăn nhưng hai người đã ăn rồi nên từ chối, tiếp theo ông nội bà nội Thượng Ngữ còn nói mong hai cô giúp đỡ Thượng Ngữ nhiều một chút, thế nào rồi thế nào... Tiểu Hoa và Lưu Dao đều cười đồng ý, rốt cục nhìn thời gian quả thật không còn sớm mấy người mới đi.

“Ăn quả táo không? Đã rửa sạch...” Tiểu Hoa đưa cho Lưu Dao một quả táo, mình cũng cầm một quả.

Lưu Dao nhận lấy, vừa ăn vừa nói: “Cậu cũng ăn hạt thông đi...”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất nhanh thì quen thuộc. Khi Lưu Dao biết được Tiểu Hoa chỉ có 16 tuổi thì kinh ngạc kêu lên: “Không trách được tớ nhìn cậu nhỏ như vậy, còn tưởng rằng cậu biết bảo dưỡng, thì ra thật là tuổi còn nhỏ! Yên tâm, về sau tớ che chở cho cậu.”

“...” Tiểu Hoa không nói gì, chẳng lẽ mình lớn tuổi hơn sẽ dễ dàng bị bắt nạt hả? Tức giận bất bình lấy một hạt thông, cắn tách ra... Hở? Còn ăn rất ngon, hơn nữa cũng có thể làm khai vị nhắm rượu, lại cắn một hạt...

Không lâu lắm một bạn học khác cũng đến, cũng là ba mẹ dẫn đến là người Tô Châu gọi Hồng Tư, là nữ sinh rất nhỏ nhắn đáng yêu, giọng nói nghe qua thưa dạ rất êm tai.

Ba mẹ Hồng Tư giúp cô sắp xếp giường xong chào hỏi với Tiểu Hoa và Lưu Dao thì rời đi. Hồng Tư giải thích nói người nhà là tới Bắc Kinh đưa mình đến trường rồi thuận tiện du lịch, hiện tại phải về khách sạn thu xếp một chút đến sân bay.

Hồng Tư cũng mang theo không ít đặc sản quê nhà, gia nhập vào trong đội ngũ của Tiểu Hoa và Lưu Dao nói chuyện phiếm. Buổi tối lúc Thượng Ngũ trở về thì mấy người lại cùng cô tâm sự một lát đã muốn quen thuộc. Sau đó dựa theo tuổi chọn Lưu Dao làm trưởng phòng, bởi vì Tiểu Hoa hiện tại coi như là người Bắc Kinh nên đồng ý dẫn mọi người đi dạo Bắc Kinh, tìm thức ăn ngon và nơi đi chơi.

Bởi vì trong lớp Tiểu Hoa học trung học phổ thông có mấy người bạn tốt đều thi đậu lên Bắc Đại. Quan hệ với mọi người mặc dù không thể nói rõ là bạn thân nhưng là có trải qua một loại tình cảm cùng phấn đấu một trận chiến hào, không có việc gì thì hẹn Tiểu Hoa đi ra ngoài họp mặt. Tiểu Hoa cũng nhân cơ hội kéo mấy người ở ký túc xá này đi chung, trong lúc nhất thời cuộc sống đại học trôi qua cũng rất thuận lợi.

Ngày 11 khi Tiểu Hoa về đến nhà thì Cao Giang Cảnh đã trở lại, ngồi ở trong nhà Tiểu Hoa nói chuyện phiếm với ba Giang. Vốn là đã từ trong điện thoại của Vương Tử Nghiên biết được tin tức anh bình an nhưng nhìn thấy người Tiểu Hoa vẫn là chạy tới mừng rỡ.

Mấy người đang trò chuyện chuyện cũ Cao Giang Cảnh chóng lữ cứu tế xuôi tai đến một chút cảm động, Lâm Hạo Hiên cũng mang theo trái cây tới cửa.

“Woa! Hai đại anh hùng đều đã trở lại, thật sự là quá tốt, em đi làm mấy món ngon mời các anh!” Tiểu Hoa cười nói.

Tiểu Hồ vốn là đang nghe chuyện xưa nhìn thấy Lâm Hạo Hiên cũng chỉ là cười chào hỏi lại thúc giục Cao Giang Cảnh tiếp tục kể... Tiểu Hoa cười lắc đầu đi thẳng đến phòng bếp.

“Từ lúc anh học đại học đến nay thì đây vẫn là lần đầu tiên ngày 11 có thể ở nhà đó!” Lúc ăn cơm Lâm Hạo Hiên cười nói.

“Không phải vì nhờ vào các anh vất vả hả? Thế nào? Lần này cảm xúc rất lớn đúng không? Nghĩ lại bởi vì mình mà có người nhiều còn sống như vậy, có phải rất kích động hay không?” Tiểu Hoa cười hỏi.

Miệng của Lâm Hạo Hiên giật giật, nuốt xuống thức ăn trong miệng mới nói: “Ấn tượng sâu nhất là bọn anh ngồi thuyền đi cứu người của một nhà, cả nhà bọn họ đều ở trên nóc nhà, căn nhà dường như bị chìm đắm trong nước. Trên thuyền đã có 2 người bọn anh, trên đường đã giải cứu được 2 người nên chỉ có thể ngồi thêm 3 người, nhà bọn họ đàn ông nhường cho phụ nữ, phụ nữ nhường cho ông già, ông già nhường cho đứa nhỏ... rất là cảm động. Cuối cùng lúc đi, tất cả mọi người đều để lại áo cứu sinh và thức ăn cho người ở lại. Lúc ấy loại cảm giác này không biết nói thế nào, dù sao chính là cực kỳ khó chịu, may mắn sau đó lại có chiến hữu trên một chiếc thuyền khác đến giải cứu người còn lại...”

“Người dân cũng sẽ cảm ơn bọn cháu!” Ba Giang cảm khái nói.

“Ba, về sau con cũng muốn tham gia quân ngũ!” Tiểu Hồ đột nhiên nói.

Tiểu Hoa nhìn nó cười nói: “Vậy phải cố gắng lên! Về sau thi đậu trường quân đội, cũng đi làm quân nhân.”

...

Cao Giang Cảnh ăn cơm xong thì đi, một lát sau Lâm Hạo Hiên cũng muốn đi. Tiểu Hoa tiễn hấn đến đầu đường, lúc vừa muốn về nhà thì hấn nói: “Hiểu Hoa, ông Lý bị bệnh, em đi thăm ông được không?”

“Anh Hạo Hiên, em thật sự không muốn có bất kỳ dính dáng gì đến người nhà bọn họ nữa, anh có thể hiểu rõ không?” Tiểu Hoa nghĩ lại trong trí nhớ ông Lý trong khoảng thời gian này thân thể không tốt lắm, bây giờ không phải khí hậu rất không tốt ư? Nhưng mà cuối cùng thân thể lại không có gì trở ngại, vì thế cô mới nói.

Lâm Hạo Hiên gãi đầu, có chút buồn rầu nói: “Anh cũng biết rõ, kỳ thật là anh... anh cũng không muốn để ý, chẳng qua là... ông Lý... dù sao... dù sao cũng lớn tuổi...”

“Ai... có thời gian em trở về thăm, nhưng mà em không muốn nhìn thấy những người khác.” Tiểu Hoa thỏa hiệp nói, cũng đúng, chuyện này không thể dựa vào trí nhớ, nếu ông ấy thật sự vạn nhất...

“Được! Anh sắp xếp cho em.” Lâm Hạo Hiên sáng khoái nói.

Tiểu Hoa gật đầu một cái sau đó về nhà.

Lúc này ngày 11 chỉ có thể nghỉ phép 3 ngày. Ngày cuối cùng Lâm Hạo Hiên đến đón Tiểu Hoa đi bệnh viện thăm Lý Đại Lộ, thấy Tiểu Hoa có thể đến thăm mình thì Lý Đại Lộ rất vui vẻ, cũng biết cô không muốn gặp những người khác vì thế đều đuổi tất cả người chăm sóc mình đi.

Lúc gặp mặt thì Tiểu Hoa còn có chút cố chấp, dường như là Lý Đại Lộ hỏi còn Tiểu Hoa trả lời. Mặc dù có chút xa lạ nhưng mà dưới Lâm Hạo Hiên pha trò thì không khí cũng không tệ lắm.

Trong lúc Lý Đại Lộ theo chân bọn họ nói chuyện vui vẻ thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

“Ông nội, cháu đến thăm ông nè, hôm nay ông có khỏe hơn chút nào không?” Lý Minh Ngọc đẩy cửa ra thì hét lên.

Lý Đại Lộ nhìn thấy cháu trai đến trước mặt thì liếc mắt nhìn Tiểu Hoa một cái, nhìn cô cũng không có phản ứng gì đặc biệt vì thế vui tươi hơn hờ nói: “Khỏe hơn nhiều! Cháu xem cháu kìa, cũng không thấy được còn có người khác ở đây hả? Còn không chào hỏi. Đây là chị Hiểu Hoa của cháu, lớn hơn cháu 1 tuổi, cũng đã là học sinh Bắc Đại, cháu nên cố gắng học tập theo chị ấy.”

Tiểu Hoa không có ác cảm gì với Lý Minh Ngọc nhưng mà cũng không có cảm giác gì. Trước kia lúc vừa mới đến nhà bọn họ thì bị hiểu lầm là con gái riêng của Lý Hường Dương, Lý Minh Ngọc cũng không ít lần chỉnh mình. Cuối cùng mặc dù biết hiểu lầm nhưng hai người cũng không có nhiều lần xuất hiện cùng nhau, vẫn luôn là thân nhiên. Một người không muốn để ý, một người có chút ngưng ngưng, cho nên nhìn thấy hấn cảm xúc của Tiểu Hoa cũng không có gì dao động.

“Chào anh Hạo Hiên, chào chị Hiểu Hoa...” Lý Minh Ngọc lễ phép chào hỏi bọn họ nhưng hiển nhiên hấn và Lâm Hạo Hiên quan hệ rất tốt, trong chốc lát đây đưa nói chuyện với y.

Tiểu Hoa qua loa trong chốc lát thì rời đi. Lý Đại Lộ mặc dù có chút không tha nhưng cũng không dám quá mức cưỡng cầu, Tiểu Hoa cũng coi như thuận lợi rời đi.

“Cháu hỏi ông nội nè! Chị Hiểu Hoa kia rốt cuộc là lai lịch gì? Ông để ý cẩn thận với chị ấy như vậy.” Lý Minh Ngọc sau khi bọn họ đi rồi mới hỏi.

Lý Đại Lộ nhìn Lý Minh Ngọc trong chốc lát cảm thấy chị em gặp mặt không quen biết không phải là biện pháp, quyết định tức thời thẳng thắn một chút, thờ dài một hơi nói với hấn: “Chị ấy là chị cùng cha khác mẹ với cháu.”

“Cái gì? Cháu có chị?” Lý Minh Ngọc kinh ngạc nói.

Lý Đại Lộ gật đầu một cái nói: “Cháu cũng biết cha cháu là cưới 2 lần, chị ấy là con vợ trước của cha cháu sinh. Lúc ly hôn thì đã mang thai, chẳng qua là cha cháu không biết mà thôi. Đoạn thời gian trước mới hiểu được, chị ấy lớn hơn cháu 1 tuổi, về sau thấy chị ấy thì lễ phép một chút.”

Lý Minh Ngọc ngây ngốc đứng một lát mới nói: “Cha cháu cũng thật là ngốc, ngay cả mình còn có con gái cũng không biết.”

Lý Đại Lộ tràn đầy đồng cảm gật đầu.

“Ông nội, lúc này đầu óc của cháu có chút loạn! Thật kỳ lạ.” Lý Minh Ngọc buồn rầu nói.

Lý Đại Lộ nhìn cháu trai nói: “Mẹ chị ấy cũng tái hôn, chị ấy có ba dưỡng và em trai, bọn họ đối với chị ấy đều rất tốt. Cháu chỉ cần biết rằng chị ấy là chị của cháu là được rồi, chị ấy chưa chắc nhận chúng ta. Cháu cũng đừng nói chuyện của chị ấy cho bà nội và mẹ cháu biết.”

“Không muốn nhận? Ai... sao lại phức tạp như vậy... ông nội, cháu đã biết, cháu sẽ không nói.” Mặc dù tâm tình rất phiền nhưng mà Lý Minh Ngọc vẫn biết việc này không cho mẹ biết thì tốt. Bất quá chuyện này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chuyện cha tái hôn mình cũng biết, sao lại còn có một người chị? Nhiều năm như vậy còn không có liên lạc? Thật sự là phức tạp!

Chương 26

Bạn Cũ Tới Chơi

Ngày 3 tháng 10 khi Tiểu Hoa đi thăm ông Lý xong thì thời gian không còn sớm phải trở về trường học, vừa mới vào ký túc xá thì nghe được một tin tức tốt.

“Thật sự gọi là Hạ Đồng?” Tiểu Hoa trở về nghe nói có một nam một nữ đến tìm mình rất là ngạc nhiên vui mừng.

Lưu Dao gật đầu một cái nói: “Người nam kia dáng vẻ rất nhã nhặn còn cầm ảnh chụp trước đây của cậu, nói là tìm ở khắp đại học Thanh Hoa gần 1 tháng. Nếu không phải bọn họ cả ngày cầm ảnh chụp, khắp nơi hỏi có học sinh mới tên Giang Tiểu Hoa hay không, cùng âm tên của cậu. Bởi vì nghe qua rất giống, dáng vẻ cũng có chút giống nên có người nói cậu ở chỗ này. Vậy Tiểu Hoa, không phải là thật tìm cậu chứ?”

Tiểu Hoa cười nói: “Tớ trước kia gọi là Tiểu Hoa, dân quê nên không có đặt tên gì hay, không gọi là Chiêu Đệ gì đó tớ cũng đã rất thỏa mãn rồi.”

“Lại một chữ đất!” Thượng Ngữ ở một bên nói.

“Ba mẹ không phải là văn hóa thấp ư? Sau đó không phải đã sửa lại hay sao? Đúng rồi, là dãy số này phải không?” Tiểu Hoa không ngại nói.

Lưu Dao gật đầu một cái, chứng minh Hạ Đồng lưu lại đúng là dãy số kia.

Tiểu Hoa cầm giấy hưng phấn mà đến buồng điện thoại trong trường học, nhét thẻ IC⁽¹⁾ vào bấm nút.

“Alô, xin chào, tớ tìm Hạ Đồng.” Sau khi thông điện thoại thì Tiểu Hoa nói.

Chỉ chốc lát sau Hạ Đồng đến nhận điện thoại: “Tớ là Giang Tiểu Hoa...” Tiểu Hoa nói còn chưa hết câu thì chợt nghe bên kia một cơn gào khóc thảm thiết: “Hoa Hoa, thật sự là cậu hả? Cậu đang ở đâu vậy?”

“Tớ ở trường Bắc Đại khoa tiếng Trung, nữ sinh ký túc xá tòa nhà số 17 phòng 1302, hôm nay không phải cậu đã tới hả?” Tiểu Hoa bắt đầu nói.

“Vậy sao cậu đổi tên rồi? Tớ cho là hôm nay lại bị đùa giỡn cái gì nữa đó? Cậu đợi chút tớ lại tới... chuyện đó... tớ không dám đăng ký Bắc Đại, tớ đăng ký là trường Đại học ngôn ngữ Bắc Kinh học tiếng Anh. Trường đó rất gần với trường cậu, cậu... cậu có muốn gặp tớ không? Lý Hạo Nam ngược lại thì đậu vào trường Thanh Hoa.” Giọng nói bên kia nghe qua có chút oan ức.

Tiểu Hoa cười một tiếng, tình cảm đó vẫn còn nhớ rõ vì thế an ủi nói: “Sự khác biệt không lớn, đến đây đi!”

“Vậy à! Ồ! Tớ đến đây, tớ nói với bạn học ký túc xá đêm nay không trở lại ở chung chỗ đó với cậu nha, sáng mai bọn tớ không có tiết...” Hạ Đồng ở bên kia kích động nói chuyện không ngừng.

Tiểu Hoa vội cắt đứt lời cô nói: “Được! Được, cậu chạy nhanh lại đây đi! Chú ý an toàn, thuê xe lại đây tớ chờ cậu.”

“Đã biết...” Vừa nói xong thì Hạ Đồng cúp điện thoại.

Hạ Đồng nhất định vừa cúp điện thoại thì gọi báo cho Lý Hạo Nam biết. Có lẽ là nam sinh chân dài nên Lý Hạo Nam đến tương đối sớm, biến hóa của hắn rất lớn hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ mập mạp trước đây, đeo mắt kính thoát nhìn rất nhã nhặn. Bất quá bạn bè lâu như vậy không gặp nên hai người nói chuyện rất vui vẻ, vừa nói chuyện vừa chờ Hạ Đồng.

“Hoa Hoa, tớ đến rồi! Tớ rất nhớ cậu!” Hạ Đồng vừa nhìn thấy nữ sinh nói chuyện phiếm với Lý Hạo Nam là Tiểu Hoa thì nhảy bổ lại ôm cô.

Tiểu Hoa cũng quay lại ôm lấy cô cười nói: “Tớ cũng nhớ cậu!” Thuận tay giúp cô lau nước mắt.

Hai người đang cảm khái thì Lý Hạo Nam cũng ôm hai người kích động nói: “Chúng ta rốt cuộc lại ở chung một chỗ!”

“Ừ!” Tiểu Hoa và Hạ Đồng trăm miệng một lời nói.

Nhưng mà cảm động không được bao lâu thì Hạ Đồng đẩy Lý Hạo Nam ra tức giận quát: “Cậu rốt cuộc muốn chiếm tiện nghi bao lâu nữa!”

“Ha ha...” Lại nhìn thấy một màn ghét bỏ như vậy Tiểu Hoa nhin không được bật cười thành tiếng.

Tiểu Hoa nhìn thời gian không còn sớm, bởi vì đã nói qua với bạn ở ký túc xá muốn chiêu đãi bạn bè nên sẽ không đi chung với các cô, mang theo bọn họ đến căn tin trường học mời bọn họ ăn cơm.

Đọc theo đường đi Hạ Đồng vẫn kéo Tiểu Hoa lú rú hỏi cuộc sống của Tiểu Hoa mấy năm nay như thế nào. Khi biết được ba Giang không có việc gì, Tiểu Hồ cũng ở Bắc Kinh thì kích động bày tỏ nghi học muốn đi thăm bọn họ, chủ nhật mình cũng có nơi đi...

Lý Hạo Nam nhìn trầm ổn hơn, Hạ Đồng vẫn là bộ dáng không tìm không phổi như cũ. Bất quá cẩn thận quan sát thì khi Lý Hạo Nam nhìn về phía Hạ Đồng có thêm một phần nuông chiều. Tiểu Hoa lén lút trừng mắt nhìn hấn, Lý Hạo Nam có chút bất đắc dĩ cúi đầu xuống, lỗ tai có chút đỏ lên.

Cuộc sống có Hạ Đồng không thể nghi ngờ là náo nhiệt, cô dường như mỗi ngày đều gọi điện thoại đến ký túc xá cho Tiểu Hoa, làm cho Tiểu Hoa vì phương diện này đặc biệt mua thẻ điện thoại để có thể gọi điện thoại ở ký túc xá.

Trong ký túc xá 3 chị em tốt đang tám chuyện về Lý Hạo Nam bị Tiểu Hoa nhẹ nhàng chuyển qua: “Hấn là thanh mai trúc mã của Hạ Đồng. Hai người từ nhỏ chính là một đôi, từ khi sinh ra đến bây giờ vẫn ở chung một chỗ.”

“Woa! Thật lãng mạn nha! Sao tớ lại không có gặp được ngựa tre tốt như vậy chứ?” Hồng Tư rất là cảm khái. Những người khác cũng phụ họa nói.

Ngày Hạ Đồng không có tiết thì dường như đều ngâm mình ở bên cạnh Tiểu Hoa, dùng lời của cô nói là: “Giải hết nỗi khổ tương tư.”

Tiểu Hoa không có việc gì thì cũng đi đến trường học của bọn họ chơi. Lúc chủ nhật còn dẫn hai người bọn họ về nhà, vừa đến nhà thì Hạ Đồng âm ỉ nói yêu nhà và giường của Tiểu Hoa, còn có tài nấu nướng của Tiểu Hoa... Ba Giang ở một bên trò chuyện những chuyện mấy năm nay với Lý Hạo Nam, một bên nhìn Hạ Đồng chơi đùa với Tiểu Hồ, cảm thấy rất lâu trong nhà không có náo nhiệt như vậy.

“Hoa Hoa, hai anh lính kia là chuyện gì xảy ra vậy?” Đương nhiên Hạ Đồng cũng có may mắn thấy được hai người Lâm Hạo Hiên và Cao Giang Cảnh từ cửa xông vào.

Tiểu Hoa nhún nhún vai nói: “Sau khi các cậu đi 1 năm không phải có bộ đội đi huấn luyện dã ngoại ở nơi đó của chúng ta hay sao? Tớ giúp bọn họ một ít việc nhỏ sau đó thì biết nhau, lại sau đó nữa đến Bắc Kinh Cao Giang Cảnh kia còn là anh họ của bạn học tớ, cho nên mới có liên lạc. Có thể có cái gì nữa chứ?”

Hạ Đồng vừa nghe thì kích động phe phẩy cánh tay của Tiểu Hoa nói: “Hoa Hoa, cái này gọi là ‘viên phần’⁽²⁾ nha! Thật là ‘viên phần’ mà!”

Tiểu Hoa rút ra cánh tay của mình, liếc mắt nhìn cô một cái hỏi: “Cậu và Hạo Nam cũng không phải là ‘viên phần’ hả?”

“Bọn tớ...” Hạ Đồng có chút nhăn nhó.

“Thế nào?” Tiểu Hoa hỏi.

Hạ Đồng có chút ngượng ngùng nói: “Bọn tớ từ khi học trung học phổ thông cũng không còn học chung một chỗ, ai biết cậu ấy nổi điên cái gì năm lớp 11 khi tớ nhận được thư tình khoe với cậu ấy thì cậu ấy... cậu ấy...”

Tiểu Hoa buồn cười hỏi: “Cậu ấy đã làm gì?”

“Cậu ấy xé thư của tớ, còn giờ trò lưu manh với tớ nữa!” Hạ Đồng tức giận nói.

Tiểu Hoa nhin cười hỏi: “Giờ trò lưu manh với cậu thế nào? Tớ xem bây giờ các cậu không phải rất tốt ư?”

Hạ Đồng xấu hổ ngồi ở trên giường không để ý tới Tiểu Hoa, thật lâu mới nói: “Cậu ấy cũng nhận thư tình của bạn học nữ, còn nói tớ không có ai muốn! Tớ nhận được thư tình... thì cậu ấy... Dù sao đi nữa cậu ấy cũng không phải là người tốt gì, nếu không phải ba mẹ tớ nhờ cậu ấy lên đại học chăm sóc tớ thì tớ mới không muốn để ý tới cậu ấy đâu!”

Tiểu Hoa vừa nhìn thấy đây không phải là chàng có tình thiệp có ý, ngay cả ba mẹ cũng đồng ý hả? Chỗ nào lại có được chuyện tốt như vậy, cô gái nhỏ này rất không biết đủ rồi. Nhưng mà làm bạn của mình Tiểu Hoa vẫn là nhin không được an ủi cô: “Cậu không thấy thời gian dài như vậy cậu ấy vẫn đứng ở bên cạnh cậu sao, tùy lúc nào gọi cũng đến? Sau này nếu cậu ấy dám nhận thư tình của nữ sinh nữa thì cậu hãy dùng võ phòng thân dành cho con gái năm đó ông Lưu dạy cho cậu đối phó với cậu ấy, phỏng đoán thân thể nhỏ của cậu ấy sẽ không chịu đựng được 2 chiêu.”

“Ai da da! Đang nói chuyện đàng hoàng với cậu mà, sao lại trêu ghẹo lên trên đầu tớ... nhìn lại đi! Bây giờ tớ không muốn nói đến chuyện này.” Hạ Đồng đỏ mặt cười ha ha.

Tiểu Hoa lắc đầu cười nói: “Cậu cứ thẹn thùng đi! Quên đi, dù sao Hạo Nam cũng không vội, tớ gấp cái gì chứ?”

“Cậu còn chưa nói, cậu và hai anh lính kia là gì? Nhìn hai người thoạt nhìn rất cương nghị, bộ dáng cũng không tệ, chính là... chính là... tuổi lớn một chút! Cậu còn quá nhỏ, Hoa Hoa, tớ nói cho cậu biết là mẹ tớ ngược lại nói trước khi 18 tuổi không được yêu đương. Bây giờ tớ mới 17, tớ thật nghiêm túc thực hiện theo phương châm của lãnh đạo tới cùng. Cậu cũng phải học tập theo tớ, dù sao cậu cũng còn nhỏ đây!” Hạ Đồng lôi kéo Tiểu Hoa lải nhải một hồi.

Tiểu Hoa bật cười, thì ra là mẹ Hạ dặn dò rồi! Không trách được Hạ Đồng có thể đương đầu lâu như vậy không có bị Lý Hạo Nam bắt. Bất quá nhìn lại thời gian này cũng không lâu lắm, nhiều lắm cũng 1 năm...

“Bạn học Lý Hạo Nam hãy thành thật khai báo, nghe nói cậu còn nhận thư tình của nữ sinh, chuyện gì xảy ra thế?” Lúc Tiểu Hoa một lần nói chuyện

phiếm với Lý Hạo Nam thì đột nhiên nhớ tới nguyên nhân làm cho Hạ Đồng không được tự nhiên, vì thế lên tiếng hỏi.

Lý Hạo Nam có chút cầu xin tha thứ nói: “Tiểu Hoa à! Cậu cũng tin chuyện này hả? Người ta nhét một bức thư vào trong sách của tớ, tớ cũng không biết. Đồng Đồng tự mình lật sách nhìn thấy rồi cô ấy mở ra xem, tớ đến cuối cùng cũng không biết là ai? Cũng không có hỏi cô ấy đã bị cô ấy nhớ lâu như vậy! Cậu không biết chứ ngay cả ba mẹ tớ, ba mẹ cô ấy đều đã biết, bọn họ còn trêu chọc tớ nữa. Nếu không phải ba tớ nhìn ra tâm tư của tớ thì lúc ấy không chừng tớ bị buộc gậy ra chuyện gì nữa chứ?”

Tiểu Hoa cảm thấy đỉnh đầu một đám quạ đen bay qua, không ngờ mình quan tâm rõ ràng như thế căn bản chính là chó đen một hồi. Chuyện hai người kia về sau mình sẽ không xen vào nữa, nhìn ra được cô bé Hạ Đồng ngốc kia là tuyệt đối không chịu thiệt thòi, không nói là Lý Hạo Nam động lòng trước chính là tập hợp chỗ dựa phía sau cô còn bao gồm ba mẹ Lý Hạo Nam nữa!

Bất quá có thể nhìn thấy bên cạnh có thanh mai trúc mã yêu nhau như vậy, cùng nhau trưởng thành làm cho Tiểu Hoa cảm thấy rất vui vẻ, hy vọng bọn họ cả đời này đều hạnh phúc như vậy!

Tiểu Hoa và Lý Hạo Nam tách ra về ký túc xá gọi điện thoại, một mình còn mang theo nụ cười đi về phòng. Sáng mai không có tiết nên về thăm ba và Tiểu Hồ vậy!

Đang đi được một nửa thì đột nhiên bị người ngăn lại làm Tiểu Hoa sững sốt. Cô biết người trước mắt, người tới chính là Lý Minh Ngọc.

“Có việc gì thế?” Tiểu Hoa hỏi.

Lý Minh Ngọc có chút ngượng ngùng, lớn tiếng nói: “Chuyện đó, chị cần thận bạn trai của chị một chút, anh ấy và một nữ sinh khác rất thân mật!”

“Bạn trai?” Tiểu Hoa kinh ngạc nói, mình khi nào thì có bạn trai mà mình lại không biết.

“Đúng! Chính là người vừa rồi nói chuyện với chị, mua nước uống cho chị. Ngày hôm qua tôi còn thấy anh ấy còn lôi kéo với một nữ sinh khác. Chị xem hẳn tuyệt đối không giống như đàn ông, cũng không đưa chị về nhà, loại người đàn ông đào hoa như vậy sớm nên chia tay.” Lý Minh Ngọc nhìn Tiểu Hoa không tin lại cường điệu nói.

“Phụt...” Tiểu Hoa không nhịn được cười, sao mình lại có thể thành một đôi với Lý Hạo Nam chứ? Sau đó nhìn Lý Minh Ngọc nói: “Chuyện đó, cậu hiểu lầm rồi! Cậu ấy là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên của tôi, cậu ấy đã có người trong lòng, cậu ấy thích là một người bạn khác của tôi.”

Lý Minh Ngọc nhú mày một hồi rồi xoay người rời đi, lưu lại một câu: “Vậy thì không có việc gì.”

Tiểu Hoa nhìn bóng dáng của hắn lắc đầu, cũng không biết ông Lý giới thiệu về mình với hắn như thế nào, đứa nhỏ này có vẻ đối với mình không có ác cảm gì. Quên đi, không nghĩ ra, Tiểu Hoa cũng không suy nghĩ thêm nặng nề, những chuyện này sẽ để cho nó giống như mây bay tan đi!

Ghi chú:

1. Thẻ IC (IC Card): IC card còn được gọi là “card thông minh”, điểm nổi bật của nó so với các loại khác là trong IC được lắp một lõi vi mạch có khả năng xử lý, ghi nhớ và đầu nối tương ứng. Vì nó có chức năng ghi nhớ số liệu và tính toán, khả năng ghi nhớ cũng khá lớn, có thể lên đến mấy ngàn hoặc mấy triệu đơn vị. Vì vậy nó không những được sử dụng như một thẻ tín dụng mà được coi là một cuốn sổ tay ghi chép những điều quan trọng: ví dụ tình hình sức khỏe, bệnh án bệnh sử (không giống như thẻ bệnh sử), trình độ học vấn, học qua trường nào, chuyên khoa nào, bảng điểm thi (giống thẻ học sinh).

2. Viên phấn: phân tròn. Nghĩa bóng là gặp người đeo bám.

Chương 27

Cao Giang Cảnh Đi Xem Mắt

Sau đó Cao Giang Cảnh cũng quanh co lòng vòng hỏi quan hệ của Tiểu Hoa và Lý Hạo Nam. Tiểu Hoa trợn mắt lên một chỉ nói một câu hắn là bạn trai của bạn tốt mình, mọi người đều lớn lên chung một chỗ. Kỳ thật Cao Giang Cảnh có cảm giác nói không nên lời, trong ấn tượng của anh thì Tiểu Hoa còn rất nhỏ, nhưng mà bây giờ bạn bè bên cạnh cô sao lại mỗi một người đều nói tới tình yêu. Ngay cả Vương Tử Nghiên cũng lén lút nói cho mình biết cô quen bạn trai, để cho mình lúc rảnh rỗi giúp cô kiểm tra.

Hiện tại những đứa nhỏ này đều xảy ra chuyện gì vậy? Nhỏ như vậy đã bắt đầu tìm đối tượng, nhớ ngày đó lúc mình học đại học thì hoàn toàn không có loại suy nghĩ này, chẳng lẽ mình thật sự giống như Tử Nghiên nói, già rồi? Kém những thứ này 80 lần rồi? Cao Giang Cảnh vượt cảm của mình suy nghĩ.

Sau khi có loại ý nghĩ này Cao Giang Cảnh cũng không cố ý lảng tránh đi nhỏ sắp xếp buổi xem mắt. Nhưng mà không biết chuyện gì xảy ra, luôn cảm thấy mình đối diện với cô gái không có chút nào sức lực. Luôn thiếu cái gì đó? Mặc một cái mỏng manh, anh cảm thấy trời rất lạnh người ta mặc như thế muốn phong độ không có nhiệt độ; ăn mặc dày, anh lại chê mặt mũi của người ta; dáng vẻ xinh đẹp, anh chê cách ăn nói của người ta... Dù sao chỉ là giới thiệu cho anh một người cũng không để ý, trên thực tế anh cũng không phải cố ý là thật không có coi trọng, cũng không thể không nên oan ức mình không phải sao?

“Tiểu Cảnh à! Người lần này đi nhỏ tìm cho cháu là một bác sĩ trẻ tuổi làm ở bệnh viện trung đội Võ cảnh Bắc Kinh, người này dáng vẻ xinh đẹp không nói

còn là bác sĩ giỏi, nghe nói là tốt nghiệp trường y của Bắc Kinh, trình độ học vấn tốt, tuổi cũng xứng với cháu, chỉ nhỏ hơn cháu 1 tuổi, cháu đi xem một chút được không?”

Kể từ khi Cao Giang Cảnh bắt đầu đồng ý với mẹ của Vương Tử Nghiên nguyện ý để bà lo lắng đi xem mắt. Di nhỏ của Cao Giang Cảnh là Lâm Tâm Vũ nữ sĩ cũng đã liên kết với tất cả bạn bè quen biết bên cạnh mình biến đổi phương pháp tìm đối tượng cho cháu ngoại trai. Trên cơ bản bởi vì ba mẹ thường xuyên công tác nên thời gian Cao Giang Cảnh đi theo di nhỏ của anh còn dài hơn mẹ của anh, cho nên sẽ không có người phản đối hành vi này của di nhỏ anh.

Cao Giang Cảnh có chút bất đắc dĩ, nhìn sức lực điên cuồng của di nhỏ mình căn bản là không nên đồng ý nhưng vẫn không đành lòng làm cho bà thất vọng. Vì thế nói: “Một lần cuối cùng nha! Xem ra cháu không thích hợp đi con đường xem mắt này, hơn nữa cháu cũng còn nhỏ không cần gấp gáp như vậy.”

“Được được được... Di cũng đã nhìn ra cháu không vội, nhưng mà bây giờ tìm hiểu một người rồi 2 năm sau kết hôn cũng không sớm.” Lâm Tâm Vũ nghiêm túc nói.

Cao Giang Cảnh trợn mắt một cái tùy bà vậy! Dù sao trong nhà chỉ có một mình di nhỏ là tượng đối rảnh rỗi, những người khác đều không có thời gian quan tâm việc này, ứng phó qua 2 ngày nữa về đội thì được rồi, phỏng đoán chỉ lần này thôi về sau ít trở về một chút...

Cao Giang Cảnh ngồi ở trong quán cà phê uống cà phê có chút đắng rồi chau mày, sao lại cảm thấy uống không có giải khát giống như ông nội pha trà nhỉ? Vì sao bây giờ mọi người thích vậy nhỉ?

Căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí nên hai ngụm đã uống xong, sau đó gọi bình trà xanh mới giãn chân mày ra. Đây mới là cho người uống, cà phê đồ chơi kia đều là những thứ người trẻ tuổi bây giờ làm đi ra, rất không thích hợp với mình.

Lúc Mã Hân đi vào thì đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang dựa về phía cửa sổ, vừa uống trà vừa lật tạp chí. Hắn lẳng lặng ngồi ở đó khuôn mặt vui vẻ, không phải tài giỏi lúc này hoàn toàn bị nghiêm túc lấp đầy, nhìn vào chính là người đáng tin tưởng. Mã Hân nghiêng mái tóc nhỏ, cúi đầu lại quan sát quần áo của mình một chút, mang theo nụ cười tự tin đi về phía trước.

“Xin chào, anh là Cao Giang Cảnh hả? Tôi là Mã Hân, thật xin lỗi tôi đã đến trễ.” Mã Hân tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Cao Giang Cảnh vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy bộ dáng không tệ, còn mang đồ trang sức trang nhã, không có giống như bộ dạng trang điểm xinh đẹp như những cô gái lúc trước gặp qua. Tóc uốn thật to xõa trên bờ vai, vừa nhìn thấy cô gái này chỉ làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, sau đó nói: “Không sao, là tôi đến sớm. Cô có muốn uống chút gì không?”

“Cho tôi một ly Cappuccino.” Mã Hân cười với Cao Giang Cảnh một cái sau đó nói với nhân viên phục vụ.

“Tôi nghe nói anh là quân nhân, còn tưởng rằng hôm nay anh sẽ mặc quân trang chứ?” Mã Hân nhìn kỹ Cao Giang Cảnh, mặc dù không phải là đàn ông rất tuấn tú nhưng vẫn là rất đáng xem, nhớ tới lời chủ nhiệm Lưu nói hoàn cảnh trong nhà cũng không tệ trong lòng có chút hài lòng, vì thế chủ động nói.

Cao Giang Cảnh trả lời: “Bình thường ở bên ngoài chúng tôi đều không muốn mặc quân trang, không phải là không cho phép.”

“Bệnh viện chúng tôi cũng phát quân trang cho chúng tôi, chẳng qua là cơ hội được mặc vô cùng ít, bình thường chính là blouse trắng!” Mã Hân không có để ý Cao Giang Cảnh trả lời có chút cố chấp, ngược lại cảm thấy hẳn có chút đáng yêu không thềm để ý.

Cao Giang Cảnh không hiểu được tiếp theo phải nói cái gì nhất thời im lặng cầm lấy cái ly uống một ngụm trà.

Trong lúc nhất thời không khí có chút nặng nề, vừa vặn lúc này Cappuccino của Mã Hân được đưa lên. Mã Hân bung lên uống một ngụm, sau đó mới tìm một đề tài nói: “Nghe nói các anh rất bận, qua 2 ngày nữa sẽ phải về đơn vị?”

Cao Giang Cảnh gật đầu một cái cũng thấy không được tốt khi để cho cô gái tốt chủ động, vì thế nói: “Ngày kia đi! Năm nay coi như ngày nghỉ dư dả, sau khi cứu tế đội chúng tôi cũng không có chuyện gì, bình thường chủ nhật đều có thể trở về một ngày.”

“Vây rất tốt, lúc tôi vừa mới bắt đầu đi làm trên cơ bản là không có ngày nghỉ phép, thỉnh thoảng còn phải trực ca đêm, làm cho mẹ tôi thường xuyên cảm khái tại sao tôi lại muốn đi học y chứ?” Mã Hân cười nói.

Cao Giang Cảnh tò mò hỏi: “Vây tại sao cô lại muốn làm bác sĩ vậy?”

Mã Hân trả lời nói: “Trước kia thân thể của bà nội không tốt phải chạy đến bệnh viện nhiều lần, tôi cảm thấy bác sĩ quá kiên nhẫn, đến chỗ nào cũng được tôn kính. Vì thế đã nghĩ muốn phò trương một phen, lúc thi đại học đáng ra không được học y, bất quá người trong nhà không có mạnh mẽ vì thế đồng ý.”

“Nhìn ra được cô rất có chủ kiến.” Cao Giang Cảnh đột nhiên nhớ tới em gái nhỏ Giang Hiểu Hoa kia của mình, lúc trước cô học Trung y không vì ba cô hay sao? Nghĩ đến Giang Hiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh cười thầm, cô bé này ngày hôm qua mình gặp chân gà của cô, cô còn mất hứng đấy!

Mã Hân nhìn thấy Cao Giang Cảnh cười có chút hưng phấn, xem ra lần này có hy vọng đây! Vì thế càng thêm ân cần nói: “Cuộc sống của người bộ đội khăng định đặc biệt tự hạn chế phải không? Lúc tôi còn nhỏ xem phim thì còn muốn làm lính nữa!”

Không biết vì sao nghĩ đến Hiểu Hoa thì Cao Giang Cảnh đột nhiên đổi mặt trước cô gái này không có cảm giác thích, cũng không thể nói rõ là vì sao.

Nhưng mà đang ngốc ở trong này thì cảm thấy có chút phiền chán gãi gãi tóc, đột nhiên ngây ngẩn cả người...

Người thật sự là không muốn nghĩ đến nhưng Cao Giang Cảnh bây giờ lại nhìn thấy Giang Hiểu Hoa. Chẳng qua là bị một người con trai nắm kéo, Cao Giang Cảnh có chút khó chịu cảm thấy sao lại có người không thức thời như vậy, không thấy Hiểu Hoa từ chối hả? Vì thế chợt đứng lên một cái, nói với Mã Hân: “Thật xin lỗi! Tôi có chút việc, đi trước.” Nói xong không để ý tới Mã Hân từ chối mà thẳng đến quầy tính tiền rồi đi ra ngoài.

“Này! Cậu làm gì đó?” Cao Giang Cảnh bước nhanh đến trước mặt Tiểu Hoa, hất tay của người con trai kia đang lôi kéo cô ra quát.

Tiểu Hoa vốn là thâm bực vận khí hôm nay không được tốt sao lại gặp gỡ học trưởng thế nào cũng nói không thông này, không phải là nhường chỗ ngồi cho hắn hay sao? Về phần mỗi ngày quán lấy mình, đều nói mình là vị thành niên rồi sao còn lại như vậy chứ! Nghe được Cao Giang Cảnh gầm lên thì Tiểu Hoa nhất thời trấn tĩnh lại, vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo của Cao Giang Cảnh nói: “Học trưởng, tôi đã có bạn trai. Chính là người này!”

“Em không phải nói em vị thành niên không yêu đương hay sao?” Học trưởng hét lên.

Tiểu Hoa trợn mắt một cái nói: “Học trưởng anh cũng nói hiện tại đều học đại học, trong nhà bắt kể những chuyện này, lại nói cũng là bởi vì học đại học nên ba tôi sợ tôi học cái xấu mới chọn cho tôi bạn trai này, chúng tôi ngược lại là trải qua ba mẹ đồng ý mới quen nhau.”

“Hiểu Hoa, không cần dài dòng với hắn, chúng ta đi!” Cao Giang Cảnh hung ác trừng mắt nhìn học trưởng kia một cái, dưới ánh mắt đó học trưởng kia lui ra phía sau hai bước. Cao Giang Cảnh mới nói với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gật đầu một cái xoay người đi theo Cao Giang Cảnh rời đi, lúc đi quay đầu còn nói: “Học trưởng, anh sẽ gặp được người có duyên với anh, chúng ta thật sự không hợp!”

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa còn đang rầy rà thì cầm lấy tay cô sai bước rời đi. Chân của anh tương đối dài nên bước chân bước cũng lớn hơn, Tiểu Hoa phải chạy chậm mới có thể đuổi theo.

Chạy chậm một lát Tiểu Hoa cảm thấy hơi mệt, vì thế đứng ngay tại chỗ không đi. Cao Giang Cảnh cũng cảm nhận được mắt liếc nhìn cô.

“Chuyện đó, anh Cao à, em chạy theo anh cũng rất mệt, xin anh mời em nước trái cây hay cái gì giải khát có được không?” Tiểu Hoa toét miệng cười hỏi.

Cao Giang Cảnh nhìn nhìn gần đó một chút cũng không có nơi nào bán thức uống gì, lại lôi kéo Tiểu Hoa đi trở về đến quán cà phê trước đó.

Mã Hân vẫn ngồi ở trong cửa sổ nhìn Cao Giang Cảnh, khi cô nhìn thấy Cao Giang Cảnh kéo cô gái xinh đẹp kia rời đi thì có chút nhụt chí, nghĩ rằng anh đã có bạn gái mà còn muốn xem mắt cái gì chứ! Nhưng phát hiện bọn họ không đi bao lâu lại quay trở về, còn là đi về phía mình. Cô lập tức soi gương lần nữa kiểm tra mặt mũi của mình một chút, cảm thấy không chê vào đâu được mới chờ bọn họ vào cửa.

“Anh Cao, em có thể ăn một ly kem hay không?” Tiểu Hoa nhìn thấy quán cà phê đột nhiên có chút thêm ăn. Bây giờ các loại thức uống lạnh không phải rất nhiều, muốn ăn ly kem phải đến quán cà phê.

Cao Giang Cảnh nhìn thời tiết một chút nói: “Có chút lạnh, chờ trời nóng anh mời em ăn.”

“Anh Cao, cách trời nóng còn rất lâu! Bây giờ em muốn ăn.” Tiểu Hoa nghe được từ chối ngược lại càng muốn ăn.

Cao Giang Cảnh suy nghĩ một chút mới nói: “Vậy không cần ăn quá lạnh, một lát uống thêm ly trà nóng ấm áp dạ dày.”

“Được! Em còn muốn ăn một cái bánh ngọt nhỏ.” Tiểu Hoa cười nói, trong lòng biết anh sẽ không phản đối.

Quả nhiên Cao Giang Cảnh gật đầu một cái đi vào quán cà phê, Cao Giang Cảnh cũng không có đi vào phía trong mà đi đến một bàn gần cửa ra vào ngồi xuống với Tiểu Hoa, cầm lấy thực đơn để mình gọi món cho Tiểu Hoa.

Cách làm này của Cao Giang Cảnh làm cho Mã Hân bất mãn mạnh mẽ. Cô đi lên phía trước cười hỏi: “Cao Giang Cảnh, vị này là?”

Chương 28

Rối Rắm

Cao Giang Cảnh lúc này thật sự không nghĩ tới Mã Hân nhưng đối với quấy rầy của cô có chút không thoải mái. Nhưng dù sao anh đi trước là không đúng cho nên kiểm chế tính tình nói: “Em gái của tôi Giang Hiểu Hoa.”

Mã Hân tiếp tục nhìn Tiểu Hoa, cảm thấy thật sự rất trẻ tuổi còn có chút mập mạp như trẻ con. Vì thế lườm trước Cao Giang Cảnh hẳn là không có lừa gạt mình, tự giác có chút ngưng ngừng mình đã lỡ mồm nên xin lỗi nói: “Xin chào! Em gái Hiểu Hoa, chị là bạn của anh em Mã Hân.”

Tiểu Hoa khi thấy Mã Hân tiến lên trong nháy mắt đột nhiên nghĩ đến Vương Tử Nghiên nói mẹ cô đang tìm đối tượng giới thiệu cho anh Cao, sẽ không phải là vị này trước mặt mình chứ? Vừa rời anh Cao dường như cũng là đi ra ngoài từ nơi này, mình không có quấy rầy bọn họ chứ? Có chút bất an nói: “Chuyện đó... chuyện đó vừa rồi có phải là em quấy rầy hai người rồi hay không?”

“Không thể nào! Em không phải muốn ăn ly kem và bánh ngọt hay sao? Gọi món đi! Bác sĩ Mã, cô cũng ngồi đi, còn muốn uống chút gì nữa không?” Cao Giang Cảnh không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa đột nhiên có loại cảm giác tội ác, mình dường như thật sự quấy rầy người ta xem mắt còn muốn ăn uống, làm sao có thể trở thành người chậm chạp như thế nhỉ! Nhưng đã đi đến đây lại ngượng ngùng muốn đi, Tiểu Hoa có chút nịnh nọt cười cười nói với bọn họ: “Em muốn một ly kem ba màu và một cái bánh ngọt trái cây.”

“Còn có một bình trà long nhãn trái cây.” Cao Giang Cảnh nhìn một chút bổ sung, sau đó đưa thực đơn cho Mã Hân. Mã Hân lúc này cũng ngượng ngùng lại ngồi xuống nữa, người ta rõ ràng có chuyện với em gái vì thế nói: “Bệnh viện còn có việc, tôi đi trước, về sau thường xuyên liên lạc!”

“À! Được, tạm biệt!” Cao Giang Cảnh không thèm để ý nói.

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên ngọt ngào nói: “Tạm biệt chị.”

Mã Hân mới vừa đi thì Tiểu Hoa xụ mặt xuống than thở chỉ trích Cao Giang Cảnh: “Anh Cao, sao anh lại không nói anh đang xem mắt chứ? Lần này thăm rồi, cô gái ấy có ấn tượng không tốt với anh rồi!”

“Không có việc gì, dù sao cũng không hợp.” Cao Giang Cảnh không sao cả nói.

“Sao lại không hợp? Em cảm thấy chị ấy rất xinh đẹp, hơn nữa không phải anh gọi chị ấy là bác sĩ hay sao? Nghề nghiệp cũng không tệ, hơn nữa em nhìn thấy chị ấy cũng có thiện cảm với anh. Không phải em nói anh nha, anh Cao à, anh cũng quá kén chọn rồi!” Tiểu Hoa có chút nhiều chuyện, Cao Giang Cảnh rút cuộc muốn tìm kiêu người gì, nghe Vương Tử Nghiên nói mẹ cô bắt kể các kiêu gì cũng tìm khắp rồi nhưng người ta sừng sốt không có nhìn trúng!

Cao Giang Cảnh không có trả lời, nói thật chính anh cũng không biết mình nên tìm kiêu người nào, dù sao chính là không thích, không có cách nào khác. Vừa vặn món gì đó Tiểu Hoa gọi đã mang lên mới tránh cho Cao Giang Cảnh lúng túng.

Cao Giang Cảnh nhìn Tiểu Hoa vui vẻ ăn món ăn cũng hiểu được món ăn này ăn rất ngon, mình cũng gọi thêm một miếng bánh ngọt. Cao Giang Cảnh đang ăn đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, vì thế hỏi: “Hiểu Hoa, trong trường học có rất nhiều người theo đuổi em hả?”

Tiểu Hoa lắc đầu thành thật nói: “Chỉ có học trưởng kia ngày hôm nay thôi, em không phải còn nhỏ à!”

“Đúng vậy, em mới bao lớn chứ! Đừng nghĩ chuyện yêu đương, về sau đến tuổi anh... giới thiệu người tốt... cho em.” Không biết vì sao khi Cao Giang Cảnh nói muốn giới thiệu cho Tiểu Hoa thì đột nhiên cảm thấy bánh ngọt trong

miệng có chút chua xót ăn thật không ngon, cầm lấy ly trà rồi tự rót cho mình một chén nước trà trái cây, dùng nó quét hết thức ăn trong miệng xuống.

“Tốt! Em chờ anh tìm người tốt cho em.” Tiểu Hoa gật đầu một cái, cảm thấy người Cao Giang Cảnh coi trọng hẳn là không tệ đâu!

Nhìn thấy Tiểu Hoa gật đầu Cao Giang Cảnh càng thêm mất hứng, chờ Tiểu Hoa ăn xong tiễn bước Tiểu Hoa thì tâm tình của Cao Giang Cảnh vẫn không tốt. Đợi đến buổi tối đi nhỏ anh biết hôm nay anh làm chuyện có chút tức giận đến hỏi thì Cao Giang Cảnh còn nằm ở trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Tâm Vũ nhìn thấy dáng vẻ của cháu ngoại trai không biết nó đang suy nghĩ cái gì, nhìn bộ dáng này của nó giống như ba già nhà mình có chút buồn bực. Giọng không có chút giận nói: “Nghe nói cháu để cho cô gái người ta leo cây?”

“Cái gì leo cây chứ? Cháu có việc nên đi trước thôi.” Cao Giang Cảnh có chút không kiên nhẫn.

Lâm Tâm Vũ căn bản là không để ý tới nó tiếp tục hỏi: “Cháu khi nào thì còn có em gái vậy? Nghe nói cháu còn chủ động mua thức ăn cho cô gái đó? Tử Nghiên muốn cái gì còn phải hỏi cháu có đồng ý không đấy!”

“Dì nhỏ à, cháu và bác sĩ Mã không hợp! Dì đó, cũng không cần quan tâm nữa. Cô gái kia hôm nay là bạn học trung học phổ thông của Tử Nghiên, cháu nhìn thấy có người dây dưa với cô ấy nên đi đến giúp một chút chuyện mà thôi.” Cao Giang Cảnh biết không nói rõ ràng thì dì nhỏ nhà mình sẽ không bỏ qua cho mình.

“Bạn học của Tử Nghiên? Ừm... mặc dù nhỏ một chút nhưng mà có thể yêu đương, lại nói dì còn là lần đầu tiên nghe nói cháu chủ động giúp đỡ chăm sóc cô gái đó, còn mời cô gái ăn món gì.” Lâm Tâm Vũ cảm thấy cháu ngoại trai giải thích không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Cao Giang Cảnh thở dài một hơi nói: “Cô gái nhỏ người ta mới 16, dì nói có thể nói chuyện gì? Lại nói cháu thật sự xem cô ấy như... như em gái.”

Sau khi đuổi dì nhỏ đi Cao Giang Cảnh cảm thấy mình không phải rất là bình thường, thế nhưng cứ mãi nghĩ đến chuyện Tiểu Hoa, trong lòng thầm nghĩ: ‘Mình còn chưa có già phải không? Sao lại cứ sinh ra loại tình cảm bậc ba chú thế này? Hiểu Hoa tuy nói còn nhỏ nhưng mà bây giờ học đại học cũng có thể yêu đương, mình rốt cuộc đang khó chịu cái gì chứ?’

“Tử Nghiên, tớ giống như làm chuyện xấu rồi! Làm sao bây giờ?” Buổi tối lúc Tiểu Hoa và Vương Tử Nghiên gọi điện thoại thì nói với cô.

“Chuyện gì xấu? Là cậu? Có thể làm chuyện xấu gì?” Vương Tử Nghiên bên kia điện thoại hiển nhiên không tin.

“Chuyện đó... chuyện đó... tớ trong lúc vô ý quấy rầy anh Cao xem mắt.” Tiểu Hoa ấp a ấp úng nói.

“Xem mắt? Chuyện đó à! Anh tớ trở về cũng không được bao lâu, không có việc gì! Đừng để ý!” Vương Tử Nghiên biết là anh họ nhà mình dường như đi xem mắt không có một lần thành công.

“...” Tiểu Hoa im lặng.

“Cậu nói một chút gây ra cái gì?” Vương Tử Nghiên đối với chuyện này có vẻ tò mò.

Tiểu Hoa nhìn trời nói: “Có một học trưởng dây dưa với tớ, vừa vặn anh Cao thấy giúp tớ giải vây, nhưng mà anh hẳn là đang xem mắt, vì thế đã bị tớ phá hủy.”

“Thì ra là chuyện này? Không có gì, cậu không cần để ý.” Vương Tử Nghiên cảm thấy chuyện rất đơn giản, cũng phù hợp thái độ của anh Cảnh từ trước đến nay đối với Tiểu Hoa.

Cao Giang Cảnh nói không có việc gì, Vương Tử Nghiên cũng nói không có việc gì. Tiểu Hoa cảm thấy đó khẳng định là không có việc gì, vì thế cúp điện thoại buông tâm sự nằm ở trong ổ chăn, tâm tình thoải mái mà tiến vào mộng đẹp.

Vương Tử Nghiên bên này điện thoại nhìn cười với điện thoại một cái, nghĩ rằng: ‘những kẻ tầm thường thô tục làm sao xứng đôi với anh họ nhà mình chứ. Nếu như mình biết anh Cảnh xem mắt ở chỗ nào không chừng cũng đi ngăn cản nữa đấy! Thật sự nếu Hiểu Hoa lại lớn hơn một chút, ngược lại rất tốt để chọn một chị dâu lắm, xinh đẹp, học tập lại giỏi, máu chót là làm được một tay thức ăn ngon nữa!’

Mã Hân kể từ khi gặp Cao Giang Cảnh thì cảm thấy hẳn là một đối tượng lý tưởng, đáng tiếc dường như người ta không có quan tâm mình. Bất quá không có vấn đề gì, đàn ông theo đuổi phụ nữ khó khăn như phải vượt núi, còn phụ nữ theo đuổi đàn ông dễ dàng như xé toạc tờ giấy, mình sẽ cố gắng. Mặc dù Cao Giang Cảnh phải về bộ đội nhưng Mã Hân sẽ tìm người hỏi địa chỉ của anh, bắt đầu viết thư cho anh. Cô tin tưởng cách viết văn của mình vẫn là không tệ, cuộc sống trong trại lính đều buồn tẻ cho nên dự định có thể mang đến cho Cao Giang Cảnh một chút vui vẻ.

Sau khi Cao Giang Cảnh về bộ đội thì cố gắng vứt bỏ suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, mang tất cả tâm tư đều đặt ở trong huấn luyện, thành tích nổi bật.

“Tôi nói các cậu có ai biết Đại đội phó của chúng ta gần đây xảy ra chuyện gì không?” Chỉ đạo viên Từ Thịnh Duệ hỏi Đại đội trưởng và mấy tổ trưởng.

Đại đội trưởng Lưu Triết cười hớ hớ nhìn mọi người nói: “Quản hấn xảy ra chuyện gì, dù sao lần này liên đội thi đấu thể thao, chúng ta thắng chắc rồi.”

“Sau khi thắng, tất cả mọi người nằm úp xuống...” Hùng Tu Kiệt tổ 3 đảo mắt nói.

“Nói bậy! Cậu xem các cậu làm cái gì, đội phó của các cậu đều đi theo, sao hấn lại không có nằm úp xuống?” Lưu Triết nổi giận nói.

Tạ Bằng tổ 2 cười ha ha nói: “Chúng ta bây giờ thảo luận là đội phó rốt cuộc làm sao? Có phải có tầm sự gì quan trọng hay không? Có chuyện gì khó làm nói ra cho mọi người giúp đỡ giải quyết không phải tốt sao, liều mạng như vậy làm thân xác mệt muốn chết thì làm sao bây giờ?”

Trương Kiến tổ 1 phụ họa một loạt dài nói: “Đúng vậy đúng vậy, hiện tại mặc kệ như thế nào tôi cũng cảm thấy đội phó không bình thường. Chúng ta phải quan tâm chiến hữu của mình chứ!”

Lưu Triết gãi gãi cái trán nói với Từ Thịnh Duệ: “Tài ăn nói của cậu tốt, cậu đi hỏi một chút đi?”

Từ Thịnh Duệ cười khỏ: “Tài ăn nói của tôi mặc dù tốt mà đụng phải cái đầu gỗ kia có thể làm được gì?”

“Ai! Các cậu nói, đội phó không phải là có quan hệ không tệ với Lâm Hạo Hiên đội 6 kia hay sao, muốn hỏi xem hấn hay không?” Hùng Tu Kiệt vỗ đùi mình một cái, đột nhiên đề nghị nói.

Lưu Triết chỉ vào Hùng Tu Kiệt nói: “Tổ 3 của tôi ơi, cậu đã đưa ra vấn đề này như vậy thì tự cậu giải quyết đi, các cậu cũng biết tôi lập tức sẽ phải đi rồi, về sau đội này còn không phải là có đội phó của các cậu quản à, cho nên... vấn đề tự mình giải quyết!” Nói xong Lưu Triết bước đi, đột nhiên nghĩ rằng: ‘tên Giang Cảnh này sẽ không phải là luyến tiếc mình đi chứ?’ Rùng mình một cái cảm thấy ý tưởng này dường như không quá thực tế, nhân duyên người của mình người dường như không có tốt như vậy.

Cao Giang Cảnh cảm thấy mình có chút kỳ quái, lúc không huấn luyện thì thường xuyên suy nghĩ đến Giang Hiểu Hoa, nghĩ đến cô có lại bị nam sinh trường học dây dưa hay không? Quan hệ giữa bạn học có tốt không? Nghĩ đến bộ dáng thỏa mãn lúc cô ăn ly kem, nghĩ đến dáng vẻ hạnh phúc lúc cô nhìn ba và em trai ăn cơm mình nấu, nghĩ đến cô...

Cao Giang Cảnh cảm thấy mình hấn là sinh bệnh, sao cả đầu đều là Giang Hiểu Hoa, biết Giang Hiểu Hoa cũng nhiều năm như vậy nhưng trước kia đều không có bộ dáng này, chỉ là lần này không thể giải thích được nghĩ đến cô, Tử Nghiên cũng là em gái của mình mà? Tại sao mình cũng không có nghĩ đến Tử Nghiên?

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Hiểu Hoa thì cô nghiêm túc cứu Lâm Hạo Hiên, đối mặt với người sắp chết nhưng cô ứng phó hoàn toàn không giống một đứa nhỏ 13 tuổi. Sau đó dưới sự hướng dẫn của Lâm Hạo Hiên anh đến nhà Giang Hiểu Hoa, loáng thoáng từ trong miệng Lâm Hạo Hiên biết được ba Hiểu Hoa chính là ba dượng của cô, nhìn cô dùng bả vai non nớt dường như gánh lên toàn bộ gia đình Cao Giang Cảnh cảm thấy có chút đau lòng đứa nhỏ này. Vì thế quyết định xem cô giống như em gái của mình, chăm sóc thật tốt... Lại sau đó ở Bắc Kinh lại gặp được Giang Hiểu Hoa, cô nghiêm túc dạy vài người già đánh Thái cực quyền không có chút nào không kiên nhẫn, vẫn luôn là cười nói thướt tha, nhìn cô và người nhà ấm áp ở chung Cao Giang Cảnh cảm thấy rất là khó được, cô là một đứa nhỏ tốt đơn giản. So sánh với em họ mặc dù lớn tuổi hơn, tính tình Tử Nghiên khá lớn, nhưng mà bắt đầu ở chung anh vẫn cảm thấy Hiểu Hoa đang nhường nhịn Tử Nghiên, so sánh với cô thì Tử Nghiên vẫn là quá mức non nớt.